

Arrest

nr. 99 538 van 21 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de bestreden beslissing, genomen in hoofde van eerste verzoeker

1.1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn van de wijk Bagdad Al Jadida, Bagdad (Centraal-Irak). Na uw studies aan de militaire academie zou u in 1979 zijn aangesteld als officier in het Iraaks leger. Nadat u op 1 juni 1982 werd gepromoveerd tot 1ste luitenant zou u in september 1982 zijn ontslagen en dit omwille van uw neef die, als opposant van Saddam Hussein, tot de doodstraf werd veroordeeld. Ook het feit dat u weigerde zich aan te sluiten bij de regerende Ba'ath-partij zou uw militaire carrière hebben genekt.

Sinds uw ontslag uit het leger zou u een eigen kledingzaak geopend hebben in Shorja. U zou daar uw echtgenote, J.H.A.J.A., hebben leren kennen en in 1983 zou u met haar zijn gehuwd. Sinds uw huwelijk zou u vervolgens in de Idznadin wijk en in de Saydiya wijk hebben gewoond. Na de val van het regime in 2003 zou u een aanvraag hebben ingediend bij de 'dienst voor politieke gevangenen en politieke ontslagen' waarna werd vastgesteld dat uw ontslag uit het leger in 1982 werd ingegeven door politieke motieven. Hierdoor zouden uw achterstallige salarissen zijn uitbetaald en zou u een stuk grond ter compensatie hebben gekregen. In 2006 zou uw zoon D. spoorloos verdwenen zijn toen hij op weg was naar zijn werk. Jullie zouden gedurende een jaar naar hem gezocht hebben maar tot op heden nooit meer iets van of over hem hebben vernomen. Op 17 maart 2011 zou er een poging geweest zijn om uw zoon H.M. (OV ...) te doden. H., die als agent werkzaam was in een wapenopslagplaats in Al Dora, zou voordien een vraag tot samenwerking met Al Qaeda hebben geweigerd. Toen H. op 17 maart 2011 thuis kwam van zijn werk zou I. vervolgens met de wagen van H. vertrokken zijn om boodschappen te doen. Enkele minuten later zou de wagen door middel van een bom tot ontploffen zijn gebracht. H. zou hierop Irak verlaten hebben en met echtgenote A-K N-A (OV ...) en twee minderjarige kinderen naar België zijn gereisd waar zij de vluchtelingenstatus werden toegekend.

Na de dood van uw zoon I. zou u met uw echtgenote en minderjarige dochter uw woning in Saydiya verlaten hebben en naar uw ouderlijke woning in Bagdad Al Jadida zijn teruggekeerd. U zou in die periode ook uw kledingwinkel hebben stopgezet. Op 1 november 2011 zou u een oproeping hebben gekregen om opnieuw voor het Iraaks leger te beginnen werken en dit bij een nieuwe dienst, i.c. de luchtafweer. Op 15 november 2011 zou u effectief terug aan de slag zijn gegaan. In concreto zou u als één van de verantwoordelijken van de boekhouding zijn aangesteld. U zou eveneens benoemd zijn bij een comité dat instond voor de verificatie van de contracten die in verband met de aankoop van wapens voor de luchtafweer werden opgesteld. Op 18 april 2012 zou u een negatief advies hebben geschreven over een contract betreffende de aankoop van kanonnen en wapens uit Oekraïne. U zou geargumenteed hebben dat de prijs te hoog was en dat de wapens verouderd waren. Ook twee collega's uit het comité, M.J. en A., zouden zich negatief over het contract hebben uitgelaten. Op 20 april 2012 zou 'Muqadem' T.A.Z. u op het werk hebben duidelijk gemaakt dat u niet tegen de stroom moest inzwemmen. U zou hebben geantwoord dat er betere wapens bestonden om het land te verdedigen en zou vervolgens uw werkzaamheden hebben verdergezet. Op 10 mei 2012 zou uw collega M.J. u tijdens het werk hebben verteld dat hij telefonisch werd bedreigd omdat hij zich tegen de aankoop van de Poolse wapens had uitgesproken. Vijf dagen later zou u, toen u thuis was, zijn opgebeld door de broer van M.J. met de melding dat M.J. onderweg naar huis door onbekenden was doodgeschoten. Toen u de volgende dag aanwezig was op de begrafenis van M.J. zou u een anonieme telefoon hebben gekregen waarin u zou zijn gevraagd of u de boodschap, i.c. de moord op M.J., had begrepen. Na uw thuiskomst zou u uw echtgenote op de hoogte hebben gebracht van de gebeurtenissen sinds 20 april. U zou de volgende ochtend naar uw werk zijn gegaan en uw overste hebben ingelicht van de gebeurtenissen waarop u uw ontslag zou hebben aangeboden. Uw overste zou dit niet aanvaard hebben en u een week verlof hebben voorgeschreven. Hij beloofde u voorts dat hij in die periode een overplaatsing voor u zou proberen te regelen. Uw overste zou u hebben aangeraden gedurende een week met verlof te gaan en hij beloofde u tegen die tijd een andere werkplaats voor u te regelen. Op 24 mei 2012, de dag voor het einde van uw verlof, zou u met uw collega A. hebben gepraat en hem hebben verteld over de bedreigingen die u had gekregen. Hierop zou A. u hebben laten weten dat hij eveneens, tijdens de begrafenis van M.J., telefonisch was bedreigd. Uit veiligheidsoverwegingen zou u op 25 mei 2012 door uw zoon M. naar uw werk zijn gebracht. U zou uw werkzaamheden hebben hervat en op het einde van uw werkdag aan uw overste hebben gevraagd naar uw overplaatsing. Uw overste zou u hebben duidelijk gemaakt dat hij een aanvraag hiertoe had opgestuurd naar het ministerie van defensie maar u diende te wachten tot er ergens een plaats vrijkwam. U zou zich hiermee akkoord hebben verklaard en belde vervolgens uw zoon M. met de vraag u op het werk te komen halen. Onderweg naar huis zouden jullie door twee wagens zijn achtervolgd en plots door de inzittenden van één van de wagens zijn beschoten waarbij uw zoon zou zijn gewond geraakt terwijl u zelf ongedeerd bleef. Na de beschieting zou de politie ter plaatse gekomen zijn en zou uw zoon naar het Al Kindi-ziekenhuis zijn overgebracht. U zou diezelfde dag uw woning in Bagdad Al Jadida verlaten hebben en, met uw echtgenote en minderjarige dochter, naar uw vriend A.Q. zijn gegaan in afwachting van uw vertrek uit Irak. Nadat u geld had verzameld voor uw reis zou u naar Zakho, Noord-Irak, en vervolgens, via Turkije, naar België zijn gereisd. U zou op 12 juni 2012 in België zijn aangekomen en diende diezelfde dag een asielaanvraag in. U vreest ingeval van terugkeer naar Irak te worden vermoord. Voorts weet u zeker dat u twintig jaar gevangenisstraf riskeert omwille van uw onwettige afwezigheid op het werk.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer : uw identiteitskaart, dd. (...) uitgereikt te Karada Al Sharqiya, de identiteitskaart van uw echtgenote, dd. 8/5/2011 uitgereikt te Karada Al Sharqiya, de identiteitskaart van uw minderjarige dochter, dd. (...) uitgereikt te Karada Al Sharqiya, uw nationaliteitsbewijs, dd. 10/5/2011, het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote, dd. 11/5/2011, het nationaliteitsbewijs van uw minderjarige dochter, dd. 10/5/2011, uw woonstkaart, dd. 26/8/2010, een attest van uw nieuwe aanstelling bij het leger in 2011, een attest ivm. de uitbetaling van uw salaris dat werd stopgezet, vijf foto's van uzelf als militair, uw legerbadge, een kopie van een internetartikel betreffende de poging u te doden, een kopie van een aangifte betreffende de poging u te doden en de verwondingen die uw zoon opliep en een kopie van een medisch attest betreffende de verwondingen van uw zoon."

1.2. Over de gegrondheid van het beroep

1.2.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag van Genève en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekers verwijzen naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en trachten het voorliggende asielrelaas hier in te passen. Verder stellen zij het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en trachten zij deze te weerleggen.

1.2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekers, die zich verzetten tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

1.2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

1.2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

"Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald door de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

U verklaarde te vrezen voor uw leven en dit omdat u in het kader van uw werkzaamheden voor het Iraaks leger, afdeling luchtafweer, een negatief advies zou hebben gegeven over een contract voor

de aankoop van wapens uit Oekraïne. Zonder uw werkzaamheden voor het Iraaks leger te betwisten, dient wel te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in ernstige mate in het gedrang komt en dit gezien uw onaannemelijke en eigenaardige verklaringen.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat u geen idee heeft omtrent de inhoud van het negatieve advies dat u en uw twee collega's schreven ten aanzien van het contract voor de wapens uit Oekraïne (zie gehoorverslag CGVS p. 13). U verklaarde nochtans dat u en uw drie collega's nét omwille van dat negatief advies geviseerd en bedreigd werden alsook dat uw collega M.J. om deze reden werd vermoord. Daarenboven verklaarde u nochtans zelf dat de negatieve adviezen die jullie schreven een centraal discussiepunt vormde tussen jullie drie (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Gezien dit negatief advies aan de basis ligt van de problemen die u en uw twee collega's zouden hebben gekend, is het geenszins onredelijk van u enige kennis omtrent de inhoud van de negatieve adviezen, door uw collega's geschreven, te verwachten.

Voorts is het opmerkelijk dat u nooit uw collega's inlichtte omtrent de waarschuwing die u op 20 april 2012 kreeg van 'muqadem' T.A.Z. (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Juist gezien het feit dat de negatieve adviezen die jullie schreven een centraal discussiepunt vormden tussen u en uw twee collega's, kan er worden van uitgegaan dat u hierover enige melding zou gemaakt hebben, minstens u ervan zou hebben vergewist of zij eveneens een dergelijke boodschap hadden gekregen en/of u hen op deze manier zou hebben proberen waarschuwen. Uw stelling dat u uw collega's niet wou inlichten omdat u er geen aandacht aan besteedde en niet dacht dat het zo'n serieuze gevolgen zou hebben (zie gehoorverslag CGVS p. 14) kan niet worden weerhouden. U verklaarde even later immers zelf uitdrukkelijk dat u en uw twee collega's verwachtten dat er iets zou gebeuren maar niet wisten wanneer (zie gehoorverslag CGVS p. 15). Indien jullie daadwerkelijk aan elkaar te kennen gaven te verwachten dat er iets zou gebeuren, mag het des te meer verbazen dat u uw collega's niet inlichtte over de boodschap die u van T.A.Z. had gekregen. Dat u voorts ook geen enkele melding maakte van uw voorval met T.A.Z. nadat M.J. u op 10 mei 2012 liet weten dat hij telefonische bedreigingen had gekregen maar geen idee had van wie die afkomstig waren, is eens zo merkwaardig (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Dat u M.J. zijn angst niet groter wou maken, kan geenszins worden weerhouden. In het licht van uw eigen verklaringen dat jullie alle drie verwachtten dat er iets zou gebeuren, kan logischerwijs worden verwacht dat u, nadat M.J. u inlichtte van zijn bedreigingen, uw eigen ervaringen zou meedelen én dat jullie eveneens A. hiervan zouden op de hoogte brengen, dit met het oog op het nemen van eventuele beschermingsmaatregelen. De vaststelling dat u niemand inlichtte én zelfs nadat M.J. daadwerkelijk werd vermoord geen melding maakte van uw aanvaring met T.A.Z. (zie gehoorverslag CGVS p. 16), mag eens te meer verbazen. De vaststelling dat u, die nochtans naar eigen zeggen in hetzelfde schuitje zit als uw twee collega's, uw collega's niet inlichtte van uw wedervaren met T.A.Z. zelfs niet nadat M.J. u had verteld over de anonieme dreigtelefoon die hij had gekregen, en bovendien geen interesse leek te tonen om na te gaan of ook uw collega's met dezelfde probleem werden geconfronteerd, zet uw geloofwaardigheid op de helling. Voorts is het opmerkelijk dat u, nadat M.J. u uiteindelijk inlichtte over de bedreiging die hij had gekregen, u blijkbaar niet verder heeft gevraagd naar het moment waarop hij werd bedreigd. U stelde louter dat hij vertelde over de bedreiging maar er geen tijd op plakte (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Minstens kan er worden van uitgegaan dat u hem hierover zou hebben bevraagd om zo mogelijks na te gaan of jullie op hetzelfde moment, i.c. het moment waarop jullie de negatieve adviezen schreven, en mogelijks door dezelfde perso(o)n(en) werden bedreigd.

Voorts dient nog te worden gewezen op uw gebrekkige kennis aangaande de problemen van uw derde collega A.. U vertelde dat u hem opbelde op 24 mei en een afspraak maakte met hem in een drankgelegenheid in Karada. U zou hem daar verteld hebben over uw bedreigingen waarop hij u ook zou hebben gezegd dat hij bedreigingen had ontvangen tijdens de begrafenis van J. (zie gehoorverslag CGVS p. 17 en 18). Rekening houdend met het feit dat M.J. eerder op weg naar huis werd doodgeschoten én dat u gedurende de hele week voor jullie ontmoeting in verlof was en niet buiten kwam, is het toch wel opmerkelijk dat u en A. er geen graten in zagen om elkaar in het openbaar te ontmoeten. Voorts is het opmerkelijk dat u - die dan toch het risico nam A. in deze zaak te gaan spreken - niet weet of niet heeft geïnformeerd of A. contact heeft opgenomen met jullie opperbevelhebber om hem in te lichten over de bedreigingen en u er niet in slaagt duidelijke verklaringen af te leggen omtrent hetgeen A. deed nadat hij de dreigtelefoon had ontvangen. U gevraagd of A. na de dreigtelefoon was blijven werken, repliceerde u dat u dat niet weet omdat u toen zelf in verlof was. U vervolgens gevraagd of jullie dan niet over de situatie hadden gebabbeld, antwoordde u naast de kwestie en merkte u op dat A. u op 24 mei zei dat hij niet wist wat hij nu ging doen. U uiteindelijk uitdrukkelijk gevraagd of A. voordien, i.c. voor 24 mei, in verlof was, merkte

u uiteindelijk op dat A. voordien gewoon ging werken (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Indien u daadwerkelijk uiteindelijk met A. samenzat om over jullie situatie te praten, kan toch van uw worden verwacht dat u hierover op een meer doorleefde manier en met meer kennis van zaken zou kunnen praten. Uw lakse houding en gebrekkige kennis raken aan de kern van uw relaas en doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

De waarachtigheid van uw verklaringen komt verder op de helling te staan door uw gedragingen die geenszins stroken met uw beweerde vrees voor vervolging. U verklaarde dat u tijdens uw verlof geen contact meer had met uw opperbevelhebber en op 25 mei gewoon terug ging werken. Pas nadat u een hele dag had gewerkt zou u uw overste hebben aangesproken over zijn eerdere belofte u over te plaatsen naar een andere dienst (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Dat u, die voordien uw ontslag had aangeboden na alles wat er gebeurd was, geen contact meer zoekt met uw opperbevelhebber om na te gaan of uw overplaatsing kon worden geregeld, gewoon terug gaat werken én bovendien pas nádat u een hele dag gewerkt had, uw opperbevelhebber gingen vragen naar de stand van zaken, mag reeds verbazen. Dat u voorts, nadat uw opperbevelhebber u liet weten dat er niet direct een plaats vrij was ergens anders én er hierbij bovendien op wees dat dit lang zou duren, zonder meer hiermee akkoord ging (zie gehoorverslag CGVS p. 18), is des te merkwaardiger. Er kan immers worden van uitgegaan dat u zich zou verzetten tegen een voortzetting van uw beroepsactiviteiten in dezelfde setting als deze waar u problemen kende, indien uw verklaringen betreffende uw problemen en de bedreigingen ten aanzien van u en uw collega's op de waarheid berustten.

De vaststelling tot slot dat u en uw echtgenote met betrekking tot een aantal kernelementen ongerijmde verklaringen aflegden, doet eens te meer vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Zo verklaarde u dat u niemand inlichtte van de boodschap die T.A.Z. u gaf op 20 april 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 14). Uw echtgenote stelde daarentegen dat u nadat u op 20 april 2012 werd bedreigd door T.A.Z. dit ging melden aan uw overste (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 8). Na confrontatie stelde uw echtgenote dat zij dit zo van u vernomen had om er vervolgens op te wijzen dat ze het niet weet (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). Dit is geen afdoende uitleg. Gezien u persoonlijk uw echtgenote op de hoogte bracht van de gebeurtenissen, kan er logischerwijs worden verwacht dat jullie hieromtrent dezelfde verklaringen zouden afleggen. Waar u verklaarde dat u op 10 mei 2012 van M.J. vernam dat hij bedreigingen had ontvangen (zie gehoorverslag CGVS p. 14 en 15), beweerde uw echtgenote dat M.J. u nooit heeft verteld van de bedreigingen die hij kreeg (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 8). Uw echtgenote stelde hierbij uitdrukkelijk dat u tijdens de begrafenis van M.J. wel vernam dat hij voordien ook bedreigingen had ontvangen, maar volgens haar was dit een kwestie van gevoel (zie gehoorverslag CGVS p. 8). Na confrontatie stelde uw echtgenote zonder meer dat het kan zijn dat zij u verkeerd begreep (zie gehoorverslag CGVS p. 10). Waar u beweerde dat u op 24 mei belde naar uw collega A. met de vraag om hem te ontmoeten en hem vervolgens inlichtte van de bedreigingen die u kreeg (zie gehoorverslag CGVS p. 17), beweerde uw echtgenote dat A. degene was u opbelde met de vraag u te ontmoeten (zie gehoorverslag CGVS p. 9). Tot slot verklaarde u dat uw broer uw echtgenote opbelde met de melding dat u en uw zoon waren beschoten op 25 mei 2012 (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Volgens uw echtgenote daarentegen vertelden u en uw broer haar wat er gebeurd was toen jullie thuiskwamen (zie gehoorverslag echtgenote CGVS p. 10). Gezien de beschieting dé gebeurtenis was die rechtstreeks aanleiding gaf tot uw vlucht uit Irak, kan toch worden verwacht dat dit moment in het geheugen gegrift staat en dat u en uw echtgenote zich nog klaar en duidelijk zouden herinneren op welke wijze en wie uw echtgenote van de gebeurtenis op de hoogte bracht.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, kan de waarachtigheid van uw relaas in ernstige mate in vraag worden gesteld. Bijgevolg kunnen ook ten zeerste vragen worden gesteld bij uw beweerde desertie en de gevangenisstraf die u, ingeval van een terugkeer naar Irak, zou te wachten staan. Kan hierbij bovendien nog worden opgemerkt dat u over geen concrete informatie blijkt te beschikken betreffende de strafvervolging die u zou te wachten staan. U kwam niet verder dan op te merken dat u, een officier die zijn post verlaat en naar het buitenland vlucht, een maximale gevangenisstraf van 20 jaar riskeert. Niet alleen legt u hiervan geen enkel begin van bewijs voor, u haalde evenmin enig objectief gegeven aan ter ondersteuning van uw loutere stelling dat u zeker bent dat er ondertussen al een convocatie naar u werd verstuurd. Dat niemand u kan bereiken om u dit te laten weten, kan geenszins worden volgehouden. Minstens kan worden verwacht dat u poogt concrete informatie omtrent de beweerde strafzaak te verkrijgen. Uit uw verklaringen blijkt echter uitdrukkelijk dat u hiertoe géén pogingen heeft ondernomen (zie gehoorverslag CGVS p. 20). Dat u uw zoon niet durft

naar het commando te sturen, kan uw nalatigheid u terdege te informeren niet vergoelijken. U toont immers geenszins aan dat u niet de mogelijkheid had op een andere manier en /of via andere personen duidelijke en concrete informatie omtrent uw zaak te verkrijgen. U slaagde er immers wel om, na uw aankomst in België, via uw broer Ali in Irak nog bijkomende documenten te verkrijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

Dat uw zoon D. in 2006 verdween en uw zoon I. in 2011 omkwam bij een aanslag die in feite gericht was tegen uw zoon H., kan geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. U heeft doorheen uw verklaringen op geen enkele manier enig verband aangetoond tussen deze feiten en uw eigen asielmotieven. Bovendien heeft u deze feiten ook niet ingeroepen als vluchtmotieven. Kan hierbij voorts nog worden opgemerkt dat u na de verdwijning van D. nooit problemen heeft gekend omwille van uw zoon en/of zijn werkzaamheden. U bent daarenboven pas in 2012, zes jaar na zijn verdwijning, uit Irak vertrokken. Wat de dood van uw zoon I. tot slot betreft, dient te worden opgemerkt dat zijn overlijden een ongelukkige vergissing betrof. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van I's overlijden, blijkt uit uw verklaringen dat hij om het leven kwam toen de wagen van zijn broer H. tot ontploffen kwam. Ook al betrof het een gerichte aanslag, deze was echter gericht tegen uw zoon H. en dit omwille van zijn werkzaamheden. Uw zoon H., die na de dood van zijn broer naar België vluchtte, werd vervolgens als vluchteling erkend. Uzelf heeft voor het overige, na de dood van I. en het vertrek van H., nimmer problemen gekend gelinkt aan de werkzaamheden van H.. Het feit dat H. wel de vluchtelingenstatus kreeg toegekend volstaat dan ook geenszins om ook u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Elke asielaanvraag dient immers op zijn eigen individuele merites te worden beoordeeld.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet omvormen. De identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uzelf, uw echtgenote en uw minderjarige dochter hebben louter betrekking op jullie persoonsgegevens die in bovenstaande motivering niet worden betwist. De documenten betreffende uw werkzaamheden bij het Iraaks leger, i.c. uw badge, de foto's, het attest van uw aanstelling en een attest in verband met uw salaris, tonen louter uw tewerkstelling bij het Iraaks leger aan en ook dit gegeven staat niet ter discussie. Het loutere feit dat u te werk gesteld was bij het Iraaks leger volstaat niet om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Wat betreft de documenten inzake de schietpartij van 25 mei 2012, i.c. een kopie van een internetartikel, een kopie van een aangifte bij de politie en een kopie van een medisch verslag betreffende de verwondingen die uw zoon opliep, dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan kopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend gezien het makkelijk te vervalsen karakter. Daarenboven toont de beschikbare informatie aan dat Iraakse documenten sowieso slechts een relatieve bewijswaarde hebben temeer daar het in Irak mogelijk om alle documenten tegen betaling te verkrijgen. Tot slot hebben documenten slechts een ondersteunende werking in die zin dat ze slechts enige bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Zoals uit bovenstaande duidelijk blijkt is zulks in casu allerm minst het geval. Los van deze bevindingen kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat, wat de aangifte bij de politie betreft, het hier louter om een weergave gaat van de verklaringen die u en uw zoon bij de politie zouden hebben afgelegd omtrent het incident doch dit geeft geenszins uitsluitel omtrent de waarachtigheid van deze verklaringen. Aangaande het voorgelegde internetartikel kan bovendien nog worden opgemerkt dat internetartikels sowieso geen bewijswaarde hebben. Dergelijke artikels kunnen immers tegen betaling worden gepubliceerd en de loutere publicatie van een artikel bewijst geenszins de inhoud ervan. Wat tot slot het medisch attest betreft, dient te worden opgemerkt dat uit dit document hoogstens zou kunnen worden afgeleid dat uw zoon verwond werd en in het Al-Kindi ziekenhuis werd geopereerd. Dit op zich volstaat echter niet om te besluiten dat de door u geschetste omstandigheden waarbij uw zoon gewond zou zijn geraakt stroken met de waarheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.1.5. Het komt aan verzoeker toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

1.2.1.6. Ten aanzien van het motief dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen idee heeft over de inhoud van het negatieve advies dat zijn twee collega's schreven betreffende het contract voor de wapens uit Oekraïne, hét cruciale element in zijn asielrelaas nu hij het aan de basis zou liggen van hun problemen, licht verzoeker nu toe om welke redenen hij de aankoop weigerde en verwijst hij naar enkele passages uit het gehoorverslag.

De verklaringen die verzoeker thans aflegt staan er niet aan in de weg dat het volstrekt niet aannemelijk is dat, terwijl de negatieve adviezen de oorzaak zouden zijn geweest van zijn problemen en terwijl verzoeker verklaarde dat de adviezen een centraal discussiepunt waren tussen hen drie, hij de inhoud ervan niet kent.

1.2.1.7. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker zijn collega's niet inlichtte omtrent de waarschuwing die hij op 20 april 2012 ontving van muqadem T.A.Z., terwijl ze allemaal wel verwachtten dat er iets zou gebeuren naar aanleiding van het negatieve advies, en dit zelfs niet nadat collega M.J. hem vertelde dat hij een anonieme dreigtelefoon had gekregen en daarna werd vermoord. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij aanvankelijk geen belang hechtte aan de waarschuwingen, omdat T.A.Z. graag bluft. Hij heeft, zo betoogt hij verder, ook pas later over de bedreigingen verteld aan M.J. en ze hebben er nog samen over gelachen, omdat ze de bedreigingen niet serieus namen.

Verzoeker doet in wezen niet meer dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, die door de verwerende partij al uitgebreid en op pertinente wijze werden beoordeeld in de bestreden beslissing. Inderdaad kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat, indien de collega's die meewerkten aan het verslag inderdaad aan mekaar te kennen hadden gegeven dat ze verwachtten dat er iets zou gebeuren, er kan worden van uit gegaan dat verzoeker zijn collega's zou inlichten over het voorval of hen zou vragen of zij ook een dergelijke boodschap zouden hebben gekregen van T.A.Z., zeker nadat M.J. hem later vertelde dat hij anonieme bedreigingen had ontvangen. Het argument dat verzoeker T.A.Z. een bluffer noemde en hij niet dacht dat diens intimidatie ernstig moest worden genomen, is, gezien deze omstandigheden, verre van aannemelijk. Het feit dat verzoeker niet probeerde te achterhalen of zijn collega's werden geïntimideerd en niemand inlichtte, zelfs niet A. met het oog op het bekomen van eventuele veiligheidsmaatregelen, en zelfs niet nadat M.J. werd vermoord, is niet geloofwaardig. Voorts stelt verzoeker thans in zijn verzoekschrift dat hij pas later over de bedreigingen vertelde aan M.J. en ze er samen over lachten, hetgeen niet te rijmen valt met zijn verklaringen ten tijde van het gehoor bij de verwerende partij, luidens dewelke hij niemand inlichtte.

1.2.1.8. Omtrent zijn risicovolle ontmoeting met zijn derde collega A. in het openbaar om over de situatie te praten, doet verzoeker gelden dat zij niet om 17 uur hadden afgesproken maar om 20 uur, dat dit waarschijnlijk een verkeerde vertaling was van de tolk, dat verzoeker met een taxi ging en in burger en dat zijn vrouw hem had afgeraden om te gaan omdat zij angst had.

De Raad ziet niet in op welke wijze het tijdstip van ontmoeting afbreuk doet aan het risico dat verzoeker en zijn collega namen om mekaar in het openbaar te treffen, zelfs als was dat in burger, nu hun andere collega inmiddels als werd vermoord. Het feit dat verzoeker thans stelt dat zijn vrouw het hem had afgeraden is niet dienstig, nu hij luidens zijn verklaringen toch ging. Daarbij komt nog dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat, nu het juist de bedoeling van het treffen was om te spreken over de situatie en waarbij verzoeker zijn collega A. uiteindelijk zou hebben verteld over de bedreigingen en A. verzoeker zou hebben ingelicht over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen tijdens de begrafenis van M.J., zijn lakse houding en gebrekkige kennis omtrent de situatie van A. afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas, zoals dat reeds op pertinente wijze werd toegelicht door de verwerende partij in de bestreden beslissing.

1.2.1.9. Blijkens zijn verklaringen zou verzoeker na zijn verlof omwille van de feiten, gewoon terug zijn gaan werken, zonder voorafgaandelijk contact te hebben opgenomen met zijn opperbevelhebber over zijn eerdere belofte om hem over te plaatsen naar een andere dienst en dat hij pas op het einde van zijn eerste werkdag ging informeren naar de stand van zaken en zich niet verzette tegen het feit dat toen zou zijn gebleken dat een overplaatsing niet onmiddellijk in het verschiet lag. Dit is, gezien de omstandigheden en gezien het feit dat verzoeker eerder had aangegeven ontslag te willen nemen én het feit dat zijn collega werd vermoord, niet aannemelijk. Verzoeker stelt dat zijn opperbevelhebber pas 's avonds op het werk was en hij hem dus dan pas kon spreken, maar dit neemt niet weg dat het niet geloofwaardig is dat hij niet eerder, namelijk voorafgaand aan zijn terugkeer, contact opnam met zijn baas. Voorts stelt verzoeker dat hij beseftte dat aandringen bij zijn opperbevelhebber geen zin had omdat er zoveel mensen, vooral militairen, bedreigd worden, maar gaat voorbij aan het feit dat het niet louter om bedreigingen ging maar dat zijn collega wel degelijk zou zijn vermoord omwille van het negatieve advies waarbij ook verzoeker zelf betrokken zou zijn geweest. Verzoeker stelt tenslotte dat hij bang was om zijn werk te verlaten omdat hij dan zou worden beschuldigd van desertie, maar dit is, gezien de geschetste omstandigheden slechts een blote bewering. Samenvattend moet dan ook worden gesteld dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker zich niet voorafgaandelijk aan zijn terugkeer zou hebben vergewist van de omstandigheden waarin hij zou moeten gaan werken en dat het niet

aannemelijk is dat hij zich niet meer zou hebben verzet tegen het verderzetten van zijn beroepsactiviteiten in dezelfde omstandigheden als voorheen, terwijl hijzelf en zijn collega's werden bedreigd en een van hen zelfs daadwerkelijk zou zijn vermoord.

1.2.1.10. Voorts werden een aantal zwaarwichtige tegenstrijdigheden vastgesteld over de kernelementen van het asielrelaas, tussen de verklaringen van verzoeker en verzoekster, meer bepaald over de vraag of verzoeker al dan niet zijn overste inlichtte nadat hij op 20 april 2012 de boodschap had ontvangen van T.A.Z., de vraag of verzoeker van M.J. zelf vernam dat die bedreigingen had ontvangen, de vraag wie het initiatief nam tot een ontmoeting en de vraag op welke wijze verzoekster had vernomen dat eerste verzoeker en zijn zoon waren beschoten en door wie. Dienaangaande stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zijn echtgenote niet nodeloos ongerust wilde maken en dat hij haar daarom wel iets vertelde, maar enkel het hoogstnodige, zonder details.

Verzoeker overtuigt geenszins: zoals de verwerende partij dat reeds stelde, verklaarde verzoekster dat zij de informatie die zij gaf had gekregen van haar echtgenoot. Gezien het feit dat verzoeker haar dus zelf op de hoogte had gebracht van de gebeurtenissen, is het niet aannemelijk dat beiden hier niet dezelfde verklaringen over aflegden. Met betrekking tot de laatstvermelde tegenstrijdigheid kan verzoeker zich overigens niet achter deze vergoelijking verschuilen, nu ze betrekking heeft op de vraag hoe verzoekster zelf had kennis genomen van de beschieting op haar echtgenoot en zoon. De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

1.2.1.11. Wat betreft de bevindingen van de verwerende partij over de vragen die kunnen worden gesteld bij verzoekers vermeende desertie en de gevangenisstraf die hem zou te wachten staan, doet hij thans gelden dat hij een hoge rang had in het leger en dat hij zeker zal gestraft worden voor het verlaten van zijn functie zonder toestemming. Hiermee herhaalt hij echter slechts zijn eerdere verklaringen doch doet hij geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de verwerende partij daaromtrent.

1.2.1.12. De Raad stelt nog vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing omtrent de situatie van zijn twee zonen D en I, ongemoeid laat, zodat die onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt bijgetreden.

1.2.1.13. Verzoeker stelt ten slotte nog dat zijn zoon M. op 28 augustus 2012 in elkaar geslagen werd door gemaskerde en gewapende mannen, die zeiden dat ze van de nationale veiligheid waren en een bevel hadden om zijn huis te doorzoeken. Daags nadien heeft M. klacht neergelegd bij de politie. Verzoekers hadden deze informatie aan hun vorige raadsman gegeven, maar die heeft het niet nodig geacht om het CGVS hieromtrent in te lichten. Ter zitting wordt een document neergelegd in het Arabisch, dat volgens verzoekers de voormelde klacht omvat. De Raad stelt evenwel vast dat dit stuk niet vergezeld is van een voor eensluidende verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 PR RvV beslist de Raad deze stukken niet in overweging te nemen. Daarbij komt nog dat stukken slechts enige bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze worden bijgebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is, zoals hierboven reeds is gebleken.

1.2.1.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat de oefening die verzoeker doet, met name het inpassen van zijn relaas in de vluchtelingendefinitie, niet dienstig is.

1.2.1.15. Verzoeker heeft niet aangetoond dat in zijn hoofd, en in weerwil van wat de verwerende partij daarover oordeelde, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

1.2.2.1. In een tweede middel roepen verzoekers een schending in van artikel 48/4, § 2, a) en/of b) van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Een derde middel is afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, van de voormelde richtlijn en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

1.2.2.2. De middelen met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus worden samen beoordeeld.

1.2.2.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

1.2.2.4. Verzoeker wijst erop dat hij behoort tot een risicogroep, gelet op zijn tewerkstelling bij het Iraakse leger die door de verwerende partij niet wordt betwist. Het is dan ook bevreemdend, zo stelt hij, dat in de bestreden beslissing enerzijds vermeld staat dat leden van het leger een risicogroep uitmaken waartegen aanslagen worden gericht doch dat anderzijds de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker niet wordt toegekend. De verwerende partij erkent het verhoogd risico voor verzoeker, gelet op zijn behoren tot een specifieke risicogroep. De verwerende partij motiveert volgens verzoeker enkel inzake artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet doch niet inzake artikel 48/4, § 2, a) en b). Omwille van zijn behoren tot voormelde risicogroep loopt verzoeker echter een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

1.2.2.5. Verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

1.2.2.6. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de reeds eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid ervan. Verzoeker toont niet aan dat hij louter omwille van deze tewerkstelling bij het leger persoonlijk dreigt te worden geviséerd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Aldus volstaat de loutere verwijzing naar deze tewerkstelling niet om te besluiten tot het bestaan in zijn hoofde van een reëel risico op een onmenselijke behandeling. Verzoeker dient aan de hand van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten, aan te tonen dat het beweerde risico op ernstige schade reëel is en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke. Verzoeker komt niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

1.2.2.7. Daar waar verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet de ernstige schade bestaat uit de *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Verzoeker maakte tot aan zijn vertrek uit Irak deel uit van het Iraakse leger en baseert hij zich in onderhavig verzoekschrift op het gegeven dat hij als lid van het leger deel uitmaakt van een risicogroep. Derhalve beantwoordt hij niet aan het begrip ‘burger’ zoals bepaald in voormeld artikel en kan de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan hem niet worden toegekend.

1.2.2.8. Hoe dan ook kan verzoeker, zelfs indien aangenomen zou worden dat hij ingevolge zijn vertrek uit Irak niet meer zou behoren tot het leger, in zijn betoog inzake de algemene veiligheidssituatie in Bagdad niet worden gevolgd. Verzoeker is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het leven van de Iraakse burger eerder beperkt zou zijn. Hij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd ter ondersteuning van haar standpunt en citeert uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode tot september 2012 en waaruit hij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoeker betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen geviséerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoeker verwijst verder naar een passage uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needsof asylum*

seekers from Iraq" van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen.

1.2.2.9. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document "*Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad*", van 16 juli 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 16 juli 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

"Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...) "

Waar verzoeker verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot augustus 2012 en een verwijzing naar het standpunt van '*Iraq Body Count*', wijst de Raad erop dat de SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van '*Iraq Body Count*'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)*

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)"

In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiitische wijken. In de maanden die daarop volgden werden, naast de politie en de sjiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheidspersoneel en sjiitische pelgrims geviséerd. (...)"

Uit deze SRB, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers*" waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde

bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De informatie die verzoeker bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van “open combat”, noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB die voorligt dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

1.2.2.10. In de mate verzoeker aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een

bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

1.2.2.11. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de Vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het

gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

1.2.2.12. Verzoeker heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede en het derde middel kunnen niet worden aangenomen.

1.2.3. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

2. Over de bestreden beslissing genomen in hoofde van tweede verzoekster

2.1. In hoofde van verzoekster werd door de verwerende partij vastgesteld dat zij haar asielaanvraag baseert op dezelfde problemen en incidenten als haar echtgenoot, waarna wordt besloten, ingevolge de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn hoofde, dat bijgevolg ook wat verzoekster betreft niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2. Ten aanzien van deze beslissing werd geen ander middel aangehaald dan datgene dat onder punt 1 reeds werd beoordeeld en ongegrond werd bevonden. Er zijn dan ook geen redenen die de toekenning van de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster zouden kunnen rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS